

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Ch. A.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2009, č. j. CPR-14449/ČJ-2008-9CPR-V243, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2009, č. j. 10 Ca 28/2009 - 54, o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2009, č. j. 10 Ca 28/2009 - 54, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl Městský soud v Praze žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2009, č. j. CPR-14449/ČJ-2008-9CPR-V243. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, ze dne 22. 9. 2008, č. j. CPPH-7907/ČJ-2008-60-KP, jímž bylo rozhodnuto o žalobcově vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území stanovenou na 5 let. Doba vycestování byla podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. se na žalobce nevztahoval důvod znemožňující vycestování.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek. Stěžovatel v prvé řadě poukázal na to, že žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění má dle § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. odkladný účinek na vykonatelnost, přičemž již z tohoto lze podle jeho názoru dovodit záměr zákonodárce poskytnout každému cizinci možnost účinně, tj. za přítomnosti na území ČR, proti tomuto rozhodnutí brojit. Výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo zcela zásadně zasaženo do soukromého a rodinného života stěžovatele. Stěžovatel stejně jako

jeho manželka by se ocitli v naprosto bezvýhodné a katastrofální situaci, kdy by museli podstoupit buď dlouholeté odloučení (nenahraditelné psychické a citové ztráty), nebo se rozhodnout opustit území České republiky společně a vyčkávat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v zemi původu stěžovatele, což je zejména pro stěžovatelovu manželku představa nereálná s ohledem na její pracovní, sociální a rodinné zázemí v ČR. Vycestováním by tak stěžovateli vznikla nenahraditelná újma v podobě odloučení od manželky, se kterou hodlají založit rodinu, nebo nuceného společného vycestování. V posléze uvedeném případě by pak pobyt mimo území ČR mohl trvat – s ohledem na dobu vedení správního řízení, řízení před Městským soudem v Praze a Nejvyšším správním soudem – více než jeden rok, ne-li několik let. Taková doba by však nutně znamenala nejen faktické problémy s pobytem stěžovatelovy manželky v Alžíru, ale zejména ztrátu zaměstnání, kariérního postupu, jakož i psychickou frustraci spojenou s pobytem v zemi kulturně, sociálně, jazykově a ekonomicky krajně odlišné od prostředí v ČR.

Stěžovatel je přesvědčen, že přiznání odkladného účinku by se nedotklo nepřiměřeným způsobem práv nabytých třetími osobami, neboť z povahy věci vyplývá, že rozhodnutím o správním vyhoštění nikdo jakékoliv právo nenabyl, a přiznání odkladného účinku by nebylo ani v rozporu s veřejným zájmem.

Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 soud přizná odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Podle § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. má žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Podle důvodové zprávy k zákonu č. 326/1999 Sb. se žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění přiznává odkladný účinek, protože se jedná o závažný zásah do práv cizince a vyloučení odkladného účinku by mohlo mít za důsledek vedení „nespravedlivého procesu“.

Po zvážení věci a s ohledem na skutečnost, že v případě rozhodnutí o správním vyhoštění má žaloba odkladný účinek ze zákona, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že výkon rozhodnutí by v daném případě mohl pro stěžovatele představovat nenahraditelnou újmu v podobě zpřetrhání soukromých a rodinných vazeb, které na území ČR navázal. Přiznání odkladného účinku se přitom nedotkne nabytých práv třetích osob a není ani v rozporu s veřejným zájmem.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu